

תלמודו בידו

דף ח עמוד א

א] לר' שמעון, כיצד נדרש הפסוק "והיה על מצח אהרן" ?

ב] באלו מימי הפרישה היו מזים על הכהן הגדול ועל הכהן השורף את הפרה ?

ג] במה נחלקו ר' מאיר ור' יוסי לענין הזאה בימי הפרישה ?

ד] היה שם ה' כתוב על בשרו ונזדמנה לו טבילה של מצוה, מה יעשה ומדוע ?

א] אף שהציץ מרצה גם כשאינו על מצחו, אם נשבר ואינו ראוי למצח, אינו מרצה. ור' יהודה לומר דין זה מיותר האות ו' שבמילה "מצחו".
- "והיה על מצחו" מלמד שמקום הציץ על מצח הכהן הגדול.

ב] ר' מאיר: כל שבעת ימי הפרישה. ר' יוסי: בימים שלישי ושביעי לפרישתו. ר"ח סגן הכהנים: כהן גדול, בשלישי ושביעי. כהן השורף, כל שבעה משום מעלה.

ג] ר' מאיר: טומאה דחוייה בציבור, וצריך להשתדל לעשות בטהרה כל מה שאפשר. וחוששים שמא נטמא הכהן במת באחד הימים קודם הפרישה. ומצוה שתהא ההזאה בזמנה [ביום השלישי וביום השביעי לטומאתו].

ר' יוסי: 1. טומאה הותרה בציבור. ונדחה, שאם כן למה מזים בשלישי ובשביעי. 2. טבילה בזמנה וכן הזאה בזמנה אינה מצוה, אלא ממתין לזמן שירצה. 3. אף שטבילה בזמנה מצוה, הזאה בזמנה אינה מצוה.

ד] תנא קמא: כורך עליו גמי כדי להגן על השם שלא ימחק על ידי שטף המים, וטובל. לא מצא גמי, ישהה את טבילתו, שטבילה בזמנה אינה מצוה.

ר' יוסי: טובל כדרכו, שמא לא ימצא גמי וישהה את טבילתו, וטבילה בזמנה מצוה. ובלבד שלא ישפשף את בשרו במקום השם.

- סתם רחיצה אסורה, שמא ימחק את השם. וכן אסור לעמוד במקום הטינופת.